

# Yalnızlar Kasabası

– GamzeYAĞMUR · 30 Eylül 2012

Ücra bir köşede unutulmaya yüz tutmuş yalnızların, yalnızlığı tercih edenlerin kasabasına hoş geldiniz.

Dağların eteklerinde denizle derenin birleştiği koya kurulmuş, küçük köy görünümüne kasabadır burası.Yazları birkaç meraklı, tatil için gelir.

Burada yaşayan insanların bir hikayesi vardır. Kimisi vurgun yemiş, kimisi balığa çıkıp bir daha dönmemiştir. Burada yaşayan topu topu altı, yedi hane vardır.

Terk edilmişlik izlenimi bıraksa da huzur veriyor insana sakinliği. Edindiğimiz bilgilere göre yöre halkının geçim kaynağı balıkçılıkmış. Kasabanın gençleri iş imkanı olmadığından göç başlamış,terk etmişler buraları büyük şehirlere, kalanlarda birkaç yaşlı... Balıkçılık yaparak yaşamlarını sürdürüyorlar. Eşleri el işi hediyecek eşya yapıp eve katkıda bulunmaya çabalıyormuş.

Köyün en yaşlı Veli amcası, sert görünümüne ama yumuşak kalpli,onun ,konuştukça hoş sohbet olduğunu görüyoruz. Yaşını sorduğumuzda,daha on sekize girmedim diyor.Alnında hayatın çizgileri bir hayli derinleşmiş olsa da, sevimli yüzü insanın içini rahatlatıyor.Yıllar önce sünger avında vurgun yemiş, ayakları felç olmuş belli etmese de hayata küsmüş, çok sevdiği denizini ancak uzaktan seyrediyormuş. -"Sevginin vurgunu işte böyle olur" diyor ve susuyor...

Veli amcaı küçük oğlu hiç bırakmamış, ayrılmamış baba ocağından, -"elimde, avucumda tek oğlum kaldı" diyor.

Veli amca oğlunun balıkçı olmasını istememiş, ama başka şansları yokmuş... Soruyoruz "siz neden gitmediniz, sizi bu kasabaya bağlayan nedir?" Diye; Gözlerini ufka dikip, derin bir ahhh çekip, başlıyor anlatmaya;

- "Babamın babası dedem... Yıllar önce Yugoslavya'dan gelmiş, dişi tırnağıyla buraları yaşanır hale getirmiş. Çalışıp didinip bir şeyler yapmış" Arkasını dönüp bize uzaktaki ağaçlıklı bir yeri gösteriyor, - "İşte oradaki ev dedemin yaptığı evdir. Bu güne kadar, ne zelzeleler gördü çatlamadı yıkılmadı üç kuşak o evde yaşadık. O gördüğünüz evde üç tarih yatıyor. Buradan gidersem tarih ve geçmişim yok olacak. Burayı çok seviyorum vurgun yediğim denizimi de öyle. Kaybettiğim eşimi de burada tanıdım evlendik, dört çocuğumuz oldu. Karşiki köyden gelin getirdim..." diyor ve o esnada gözleri doluyor Veli amcanın, konuşmakta zorlanıyor. Sararmış parmakları gözümüzden kaçmıyor, elini antika sigara tabakasına uzatırken müdahale ediyoruz.

"O seni öldürmeden sen onu öldür" diyoruz...

"ben yıllar önce zaten öldüm," diyor.

"Yanınızda kaç çocuğunuz var?"

"Bir oğlum yanımda, üç kızım evlendi uzak yerlere gitti. Torun hasreti çekmek zordur, en çokta onlar burnumda tütüyor" diyor. Anlatırken dudakları titriyor. Daha fazla üzmem istemiyor ve rastgele veli amca deyip ayrılıyor oradan.

Haziran ayını sabırsızlıkla bekliyor insanlar. Kasaba biraz daha şenleniyor, gelip gidenlerin hareketliliği oraya can veriyor, ölü kent olmaktan çıkıyor... Küçük yalnızlar kasabanın büyüünde kapılıp, uzun bir süre kalmak için yer baktırıyorum. Tek odalı bir pansiyon buluyorum. Bir iki hafta derken yazı burada geçirmeye karar veriyorum.

Kasabaya geldiğimiz ilk gün,burası yalnızlar kent'i dediğimde arkadaşlarım çok gülmüştü.Kendine mi benzettin dediklerinde ince bir alay vardı sözlerinde. Hani haksız da değillerdi. Kasabaya yabancılik çekmedim bir birimizi anladık ve tamamladık.

Sabah güneşin doğuşunu izlemek için sahile indim. Çok güzel kumsalı vardı. Yürürken martı ve balıkçıların motor sesleri bir birine karışıyordu. Sanki iki farklı radyo istasyonundaki yayının karışması gibiydi. Balıkçıların dönüşünü ağlarını neşe içinde, toplamalarını, martıların bir balık kapma kavgasını izliyordum. Derin bir nefes aldım .

Yaşamak her şeye rağmen çok güzeldi. Pansiyona dönerken evlerin bahçesinden gelen hanımeli kokuları, yaşadığımı hatırlatıyor. Allah'a şükür ediyorum. Oysa ne zorluklar çekmişim, kaç kez intihar düşünceleri saplanmıştı beynime.

Şimdilerde gülüp geçsem de geçmişe, geçmişim benim gerçeğimdi. Bu güzel kumsalda olumsuzluklarımı oracığa bırakıp, deniz dalgası alıp götürsün, geri getirmesin diye ellerimi açıp her sabah dua ediyorum.

Evet...Evet burada kalmalıyım.Ölümü burada beklemeliyim. Bu kasabada beni tutan bir şeyler var ayaklarım kelepçelenmiş gibi adım atamıyorum. Böyle olması üzmüyor,aksine sevindiriyor beni. Veli amcanın sözleri geliyor aklıma, ne kadar öldük desek de bir şeyler bağlıyor insanı hayata.

Bu sabah uyandım.

"Haydi rast gele," dedim.

Rast gele hayat...

28.09.2012